

Sarkis Hatspanian: HİÇBİR GÜRÜLTÜ VİCDANIMIZIN SESİNDEN DAHA GÜÇLÜ OLAMAZ!

Posted on 26/02/2014

Politik tutuklu olarak bulunduğum “Vardaşen” mahpusanesinde kaleme aldığım «Dağlık Karabağ Gerçeği» yazı serisinin “KARABAĞ HER İNSAN İÇİN BİR VİCDAN AYNASIDIR” başlıklı olanı o zamanlar Türkçe makaleler yayınlayan epeyi websitede yayınlanmış ve bana ulaşan yorumların çoğunluğundan edindiğim intibaya göre okuyucuların beğenilerine layık bulunmuştu.

O yazımda okuyucuyu en fazla etkileyen şey savaşta bir Ermeni askeriyle, savaş esiri konumundaki Azeri nine arasındaki insani ilişkinin şaşırtan çarpıcılığı olsa da, vurgulamaya çalıştığım önemli olgunun benim açımdan “Karabağ’ın, Ermenilerin kolektif hafızasının yeniden canlanmasını sağlayan yer olmasından ötürü, 1915’ten 75 yıl sonra “Ermeniler artık kesilmek istemiyor” mesajının tüm dünyaya sadece buradan ulaştırılabilir olması” gerçeğiydi.

‘Savaşın ne anlama geldiğini savaşa katılanlardan daha iyi kimse bilemez’ düşüncesindeyim. 1991-1994 yılları arasında Karabağ’da insani onurla verilen kurtuluş mücadelesinin sıradan bir muharibi olarak, “kirli” savaştan bana kalan tek yadigâr bugün neredeyse tüm dünyanın tanıdığı “savaş durumunda da insan sütü emenlerin İNSAN kalabildiğinin reddedilmez ispatı” olan Azeri nene Şeykha Khanım’la nene-oğul kucaklaştığımız fotoğrafımdır diyebilirim.

Bu böyle olduğu halde, fotonun 1993 nisanında Fransız günlük gazetesi Libération’da yayınlanmasının ertesi günü, aynı resmi yayınlayan Milliyet gazetesinin yorumunda “benim Ermeni değil de Azeri askeri olarak gösterilmemle” başlayan yalandan tutun

[<http://gazetearsivi.milliyet.com.tr/Arsiv/1993/04/18>]

aynı yalanı şimdiye dek de söylemeyi sürdüren Azerbaycan devlet yetkililerinin usturupsuzluğuna diyecek söz bulamayan bir insan olarak, derdimi kime, nasıl yanacağımı bilemezlerdenim, inanın !

[<http://gundelik-baku.com/index.php?newsid=13102#.Uw341vmSxSe>]

Sağduyu sahibi birinin Karabağ savaşı esnası ve sonrasında Azerbaycan devlet yetkililerinin binlercesine pek kolaylıkla şahit olabileceği kuyruksuz yalanları biriktirmeye kalkması halinde, ansiklopedik dizileri andıran kalınca ciltlerden oluşan seri bir yayının oluşacağından hiç kuşku duymuyorum.

İnsanlığın uygar evlatlarınca tanınan Ermeni soykırımını gerçeğini reddetme maneviyatsızlığında bulunan "T.C."-den öğrene öğrene sadece yalan söylemeyi öğrenmedeki inanılmaz ustalığı dışında, başkaca hiç bir vasfıyla göze çarpmayan Azerbaycan Cumhuriyeti'nin, dünyaya 'fikir babasından bellediği' faşist Goebelsvari yalan söyleme dışında bir şey sunabilmeyi beceremiyor olduğunu görüp, insanlık adına utananlardanım.

Tüm bunlar "T.C.-nin talebesi" sıfatını uygun bulduğum Azerbaycan devletinin yalanı devlet düzeyinde uygulamakla, o ülkenin iktidarını eşi az bulunur bir diktatörlükle elinde tutan ortaçağ feodalitesinin benzeri olan güçlerin siyasal varlıklarını sürdürebilme umutlarını duyulmamış bir yalan endüstrisinin işlerliğine bağladığını göstermektedir.

Dile getirdiğimle ilgili iki yıl önce kaleme aldığım «HOCALI KATLIAMI» YALANININ ANATOMİSİ yazımda en ince detaylarına kadar sunduğum bilgilerin bugüne dek aksini gösterebilecek tek bir yazı, bilgi ve belgenin yayınlanmamış olması, yukarıda sözünü ettiğim devlet düzeyindeki yalan endüstrisinin milyarlarca para harcayarak yapmaya yeltendiği propagandanın tarihsel gerçekler karşısında sıradan bir balon gibi patladığının göstergesidir

de aynı zamanda !

Bu böyle olduğu halde, kendisini “aydın” zanneden birkaç yazar, şair ve gazetecinin “bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olma” derdinden müzdariplik olarak adlandırabileceğim anlaşılmaz bir duruşla, kuyruksuz “Hocalı” yalanına çanak tutan yazılarına karşı sosyal medyada paylaştığım bazı yazılarla, onlardan Onur Caymaz adlı birinin Radikal gazetesinde yayınladığı “Hepimiz p.çiz !” başlıklı yazısından birkaç gün sonra yaptığı yanlışın farkına vararak dürüstçe özür dilemesinin de şahidi olduğumuzu hatırlatmak isterim. O, Zori Balayan adlı Karabağlı bir Ermeniyle ilgili Hocalı meselesi mevz-u bahis edilerek sanal ortamda yaygınlaştırılan asılsız, iğrenç bir yalanın kurbanı edildiğini itiraf ettiği yazısında, değerli meslektaşı Can Yücel’in “Ne kadar yalansız yaşarsak o kadar iyi !” sözüne istinaden olsa gerek ki “... burada bir hakkı teslim etmek gerek. Zori Balayan denen doktor, 13 yaşında bir kızın derisini yüzdüğünü bir kitabında itiraf etmiş güya, bu aralar sık sık ortada dolanıyor bu bilgi. Ben de daha önce buna inanıp bir yazı yazmıştım. Böyle bir şey yok. Bilginiz olsun. Kanıtlar burada. Okuyalım, öğrenelim” diyerek istemeden yanıltığı okuyucularından özür dileyecek kadar namuslu da davranmıştı.

[http://www.facebook.com/permalink.php?id=219768148056697&story_fbid=124519837730562]

Böylesine selamlanması gereken bir adım bazıları için yeterli değildi herhalde ki, “Hocalı” yalanıyla ilgili geçtiğimiz yıl AGOS gazetesi genel yayın yönetmeni Rober Koptaş’ın kalemine ait neynimney-leylimleyleri okumam sonrası, o ve onun gibi düşünenlerin kendi vicdanlarıyla barışık yaşamalarını sağlayabilmelerine yardımcı olmak amacıyla açık çağrı niteliğindeki “HOCALI’DA İNSANİ ONUR ve SORUMLULUĞA DAİR” yazımı yayınlamayı da insani bir görev bellemişim. Hrant’ımız sayesinde hepimizin gönlünde taht kurmuş AGOS gibi haftalık bir gazetenin yayın yönetimi olan Rober Koptaş’ın şahsına yönelttiğim yazımı AGOS’ta yayınlamaktan kaçınmasına paralel, o günden itibaren sürdürüverdiği sessizliğini de, “Sessizlik beyan edilenle hemfikir olmaktır” doğrusuna yormakla yetinip-geçmişim.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da “Hocalı” konulu bu türden saçmalamaların varolabileceğini gözönünde bulundurarak, enva-i soy ve boydan edepsizin, enva-i türden maneviyatsızlıklarına çanak tutma gibi bir duruşa yeltenerek, aslı astarı olmayan kuyruksuz yalanların kurbanı edilmek istenen konu hakkında zerre kadar bilgisi olmayan milyonlarca insanın beyniyle yüreğini zehirlemeye yönelik kirli girişimlerin önünün peşinen alınması gerektiğini düşündüğümünden, şimdiye dek “Söz uçar yazı kalır” temelinde yazılarımda resmetmeye çalıştığım gerçeği, çok değerli belgesel ve bilgisel kanıtlarla donanmış, aşağıda linkini paylaştığım iki bölümden oluşan belgesel filmlerin Türkçe versiyonunun gerçekleştirilmesine el vererek, onları kamuoyunun vicdanına sunmak istedim.

Gerçekler hepimizden çok daha inatçı olduğundan, dikkatinize sunduğum bu filmlerin başından sonuna dek izlenmesini önerdiğim her ama herkesten, beni de, bizi de, Ermenileri de, Azerileri de bir tarafa koyarak, gözleriyle göreceklelerinden sonra kendi vicdanlarına seslenip, vicdanlarının sesini dinlemelerini bekliyorum. Düşünmek varolmaktır.

Böyle bir istemde bulunmamın nedeni, hayvanlar dünyasının düşünme yetisi olan tek üyesi olma vasfımızla birlikte, hemcinsler olarak ortak bir VİCDANİ değerde buluşma çabalarımızın da ortak bir ölçütü olmasında anlaşmak durumunda olduğumuzdan kaynaklanmaktadır. Bence bu ölçüt, İNSANİ VİCDANIMIZDAN başka birşey olamaz !

Halk dilinde sıkça tekrarlanan “Allah’ın hakkı üçtür” söylemini bilmeyeniniz yoktur, eminim. Hocalı ile ilgili üçüncü yazımı noktalarken, yararlandığım bu hakkı elimi vicdanıma koyarak kullandığımı bilmenizi istiyor, onu oluşturan her ama her kelimenin arkasında durduğumu bir kez daha belirterek, VİCDANINIZIN SESİNE kulak vereceğinize olan en samimi inancım ile hepinize hayırlı izlemeler diliyorum.

Düşünmek varoluşumuzun temelini oluşturduğu gibi, taraf olmaktır da aynı zamanda... gerçeklerden yana taraf olmanız dileklerimle, saygılarımı sunuyorum.

Sarkis HATSPANIAN

Yerevan, 26 şubat 2014

DOĞU ERMENİSTAN